

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 23 21 gener 2018 núm. 207

ofscat.jimdo.com

ofspompeia@hotmail.es

DIÀLEG INTERRELIGIÓS

EL "CUMPLIMIENTO" = "CUMPLO" + "MIENTO"

Sí, ja ho sé. Ho sé. És una reacció segurament visceral. Què voleu que hi faci? Es així i sé que no és de cap altra manera. En aquest moment es barregen moltes coses en el cap. Totes són l'una concatenació de l'altra i estats mentals que jo m'he creat per respondre a situacions verídiques, socialment reals i que no em caben al cap. La reflexió fou produïda per un enterrament celebrat a casa fa unes dues o tres setmanes.

Començaré. És un paràmetre que cal explicar per definir la qüestió i arribar al final del raonament. Us explico el paràmetre. Es tracta del "POTE", acrònim que s'utilitza per singularitzar un fenomen que considero general. El POTE és una entitat, molt en boga avui dia, que aglutina la majoria de ciutadans d'aquest món i de l'altre. Són els "Progressistes, Oberts, Tolerants i d'Esquerres". En castellà també existeix. Són els membres del "PATI". També respon a l'acrònim: "Progresistas, Abiertos, Tolerantes y de Izquierdas". L'única diferència entre el català i el castellà és "l'Esquerra", en català tothom és d'esquerra i en castellà és "las Izquierdas", perquè, ves per on, els catalans són "d'esquerra" i la resta són "de izquierdas". Un tema de singulars i plurals. Bé.

En aquests moments que ens toca viure, la història va com va... tothom és "progressista, obert, tolerant i d'esquerres". Això sí, però l'Església és una entitat "trasnochada", fora de lloc, d'estructures obsoletes, carrinclona, a voltes acabada, a la qual, de tant en tant cal recórrer o fer servir a conveniència personal i particular, exactament igual que "el patio de mi casa". Aleshores es produeix un fenomen curiós, si més no. Quan algun membre del POTE o bé del PATI, necessita de l'Església per a un esdeveniment social, aleshores sí, l'Església ha de ser la més recalitrant segons a l'individu li convingui. I si es casa el fill o bé la filla, inclús a voltes els mateixos interessats contraents, volen aplicar un ritual que està més a prop de les formes renaixentistes que de les actuals. A tothom li agrada que tot es faci segons els criteris dels segles XVI o XVII. I quan en la actualitat tothom es defineix, com a republicà, d'esquerres, per suposat, vol que li facin tot com si fos membre de la família reial britànica. Això com a mínim. I es ací que les bodes s'ha convertit en un exponent d'horterisme on a ple matí la gent es guarneix amb vestits de nit, ataviats amb roba de còctel, vestits llargs i fastuosos. Si es pot, es fa imprescindible una limusina per a portar la novia, si no, un Bertley, un Aston Martin, i el Rolls Royce ja és el "no va más". Fins i tot els nuvis ja es vesteixen amb levites més pròpies de la indumentària que duïen els enterramorts del meus enyorats tebeos d'en Lucky Luke. Ni Morris ni Goscini podien arribar a pensar que crearien una línia de moda. Els batejos i comunions van pel mateix camí. No hi ha massa diferència. Ara començaríem una discussió sobre si les nenes van vestides de princeses o de fades. Totes elles vestides fins als peus, quan als assistents femenins van curts fins a més amunt de la cuixa. Dels nens ja ni comento. No n'he vist mai cap

que després, en sa vida hagi fet servir l'estètica que lluí el dia de la seva primera comunió. Tota la canalla creix molt lliure, i tots respecten l'opinió dels infants, sobretot, en les diatribes escolars, on el nen i la nena sempre tenen la raó, tret del dia de la Primera Comunió que han de suportar els induments que la "patronal materno-paterna" els ha imposat.

Un altre fet representatiu dels temps que correm és l'assistència a l'Església. Molts dels invitats als esdeveniments ja no entren a l'església perquè clar... allò d'entrar a l'església no va amb ells. Això sí, a l'endrapada no hi falta ningú. Hom pot tenir la grolleria, la mala educació i la indelicadesa de no presentar-se a l'església o restar al carrer i al cap i a la fi se l'ha invitat per aquest esdeveniment i no per un altre, perquè s'han de respectar totes les maneres de pensar. Jo puc no tenir en compte a la persona que celebra, el que celebra i que al cap i a la fi, m'ha convidat, i faltar al motiu de la celebració. Això es una forma de llibertat, i ningú no té dret a imposar-me res. Però clar, a mi ningú no em pot negar el pa i la sal perquè la manduca és un fet indispensable i inalienable, encara que aquesta manduca vingui donada per un fet al que jo no he assistit, donat que sóc un esperit lliure.

Els enterraments també són formidables. Als enterraments sí. En general tothom entra a l'església. Suposo que deu ser perquè com que després no hi ha ni pisolabis, ni pica-pica, ni dinar, berenar o sopar, el subjecte en qüestió és susceptible de no ser vist. Aleshores no cal més remei que entrar al lloc i assistir a l'honra prevista. Cal que em vegin. Però... l'individu sempre es manté en el darrer banc, només es posarà al davant en cas que l'últim banc ja estigui ple i entre els primers bancs i els darrers queda tot un seguici de fusta buida que no ocupa ningú. Si s'invita a la concurrència a que s'estableixin una mica més endavant venen excuses tan peregrines com que ells no tenen dret a ocupar els llocs que són reservats per al dol. Quan ningú no els ha reservat, lògicament. I tots venen a acompanyar una família que ha perdut un ésser estimat i en el moment que li haurien de fer més costat que és en la seva darrera honra que pot fer-se-li, la deixen més sola que un mussol escossés en un túnel del metro de Moscou i ubicada en els primers bancs de l'església. Més tard donaran el condol. Proesa especial que consisteix en estrebar la mà i dir que "l'acompanyo en sentiment", quan durant la celebració de les exèquies, el mateix individu que s'uneix al dol ha sigut incapaç de posar-se al costat d'aquell família a la qual teòricament acompanyava.

No sé si ho veieu així. Potser no, i qui està en l'error sóc jo... Però, si ho veieu com jo, fem allò que Jesús i Francesc farien. Crec que no cal que us digui com obrarien, ho sabeu tant o més i millor que jo. Els cristians no han de que complir res. El "compliment" no va amb nosaltres. Amb nosaltres ens va la companyia, la proximitat i l'estar on cal estar en el moment precís.

Fra Joaquim Recasens, ofm

Desde mi rincón.

Sociología de la religión

La secularización en España según

Alfonso Pérez Agote.

Según Pérez Agote podemos apreciar que la secularización en Europa y en España es diferente. Grace Davie propone, como tendencia general en Europa, el debilitamiento progresivo de la práctica religiosa, de la adhesión institucional y de la aceptación de las creencias religiosas tradicionales. Pero hace una diferencia que se da en el interior de Europa es la que separa a los países católicos del Sur, más religiosos (con la excepción de Francia), de los países protestantes, que son los menos (con la excepción de la República de Irlanda y de Irlanda del Norte), dándose en ambas partes un proceso de secularización, éste ha sido anterior y más fuerte en el Norte que en el sur, con las excepciones señaladas.

En España la secularización es más tardía, pero más rápida. En España se dan tres oleadas de secularización diferentes al resto de Europa; no tanto porque se den en épocas diferentes sino porque el tipo de secularización es distinto.

Las estadísticas refuerzan la expresión "lo que ha durado cerca de un siglo en casi el resto de Europa se ha producido en España en solo una generación", entre 1981 y 1990, el derrumbe de la práctica religiosa ha sido más fuerte que en cualquier otra parte, y lo mismo ha ocurrido con las vocaciones sacerdotales.

Primera secularización en España

La podemos situar con anterioridad a la Guerra Civil española, en el siglo XIX y primera parte del XX donde se dan importantes fuerzas secularizadas, representadas por corrientes políticas e intelectuales propias de la era moderna. La libertad de pensamiento crece en ciertas élites urbanas modernas, y la industrialización de determinadas zonas lleva consigo el desarrollo de las ideas socialistas, comunistas y anarquistas entre los trabajadores de la ciudad e incluso del campo. Esta secularización se realiza según el modelo prototípico propio de los países de tradición católica, en donde a falta de una secularización interna a la propia religión, la secularización se lleva a cabo contra la religión y contra la Iglesia, que se afana en perpetuar su monopolio sobre la verdad; se trata del fenómeno conocido como anticlericalismo.

La resistencia prolongada de la Iglesia a las formas modernas de la vida económica y política ha tenido consecuencias muy negativas para la vida religiosa.

Segunda oleada de secularización en España

Esta oleada es más generalizada y se sitúa en el año sesenta del siglo XX. Pérez Agote la denomina secularización *más secularizada*, al tratarse de un proceso que no implica tanto el desarrollo de una actitud contraria y beligerante en relación a la religión y la Iglesia católica, sino más bien de una actitud más pasiva y desinteresada con respecto a ellas. Es una secularización más fuerte que la primera porque la atención se retira del campo semántico de la religión-irreligión y se traslada a otro radicalmente diferente: la mente se aparta del territorio de los grandes significados y se concentra en el de los significados más triviales y cotidianos, y más materiales. No se trata de una ruptura con la religión y la Iglesia sino una pérdida de interés en ellas. El declive del vínculo que los individuos mantienen con una institución concreta, la Iglesia sin católica, no implica que decaiga en la misma medida la creencia en Dios y la religiosidad.

Tercera oleada de secularización

La podemos situar en los años noventa y aunque aún no tenemos mucha perspectiva de esta oleada podemos decir que se caracteriza por una disminución de la importancia de la religión institucional y de la Iglesia en las creencias y en los comportamientos religiosos y no religiosos, también puede afectar a las raíces mismas de la religiosidad. Por otro lado, esta tercera oleada, puede tener efectos culturales profundos en las representaciones colectivas de los españoles, en la cultura. Esta secularización nos llevaría a la exculturación, como proceso por el cual la cultura va perdiendo sus raíces católicas.

Fº Javier Conejo, ofs

“LA VOSTRA DRETA, SENYOR, ÉS FORTA I GLORIOSA”.

Amb aquestes paraules de l'Èxode (13,6), cristians de diverses tradicions del Carib, ens conviden a unir-nos a l'octavari de pregàries per la Unitat dels Cristians del 2018, que tindrà lloc com de costum del 18 al 25 de gener. Com a cristians i germans de Francesc d'Assís, ens sentim molt propers i en sintonia amb els promotors d'aquesta setmana ecumènica. L'espiritualitat nascuda de l'experiència viscuda per Francesc ens obre uns horitzons ben amplis d'amor sincer a totes les persones, creients o no, de confiança en la seva bondat. La *Pregària per la Pau*, coneguda també com *Oració de sant Francesc*, tot i no procedir directament de la ploma del sant d'Assís, rep de Francesc la paternitat espiritual. Sense el sant, ens diu el conegut teòleg franciscà Leonardo Boff, aquesta oració no hauria aconseguit mai d'imposar-se com una de les més ecumèniques que avui existeixen i que és estimada per fidels de tots els credos i de totes les tradicions espirituals.

Nosaltres, germans de l'Orde franciscà seglar, formem part d'una família, la franciscana, integrada per laics i religiosos de diverses tradicions cristianes, com per exemple i entre molts altres, els frares, clarisses i laics de la Comunió Anglicana (Recordem el bisbe i terciari Desmond Tutú), les germanes de santa Isabel, de l'Església Luterana, els frares menors, de l'Església Baptista, la fraternitat franciscana seglar de les Benaurances, i els franciscans de l'Attonement.

DIÀLEG INTERRELIGIÓS

En aquest context ecumènic, més enllà encara de l'àmbit estrictament cristià, els caputxins del Líban organitzaren el mes d'octubre passat una *Conferència internacional sobre el diàleg interreligiós (DIR)*. Tingué lloc al convent de Bkenneya, prop de Beirut. El punt de referència no podia ser cap altre que la visita que féu sant Francesc al soldà Melek-el-Kamel el 1219. I l'objectiu: la pacífica coexistència en les societats interculturals. Una setantena de germans i germanes de la família franciscana, religiosos i seglars, es trobaren fraternament amb un grup de musulmans procedents de Kènia (en representació d'Iniciativa de Pau Damietta) i del mateix Líban. Les tres sessions de treball començaren amb l'exposició de les activitats dels frares en el DIR. Es compartiren experiències dels caputxins a Bèlgica, Canadà, França, Alemanya, Indonèsia, Índia, Itàlia, Kènia, Líban, Malta, Nigèria, Pakistà, Filipines, Polònia, Suïssa, Síria, Turquia, Emirats Àrabs Units i Estats Units. Fra Silvestro Bejam, franciscà conventual, Delegat general per a l'ecumenisme i el diàleg interreligiós a Assís, parlà sobre *El DIR, paradigma d'una interpretació teològica*. Sheik Ahmad Taleb, presentà una conferència sobre la *Perspectiva musulmana del DIR*; a continuació, el sacerdot maronita Fr. Dou, dissertà sobre *DIR i evangelització*; i es clogué la primera jornada amb la reflexió del caputxí Varghese Manimala, sobre el tema: *DIR en un món post-secularitzat*. La segona part de la trobada se centrà sobre els reptes actuals del DIR, a partir de la conferència de fra Robert Paschal, ofm: *DIR i la construcció de la pau. Fonamentalisme religiós i fanatisme*". Seguí l'aportació de Lilian Coraming, franciscana missionera de Maria, religiosa amb gran experiència en el DIR, qui recordà als participants que el diàleg interreligiós s'arrela en el franciscanisme des dels orígens. Finalment, el Dr. Mohamed El Sammak, compartí la seva inspirada reflexió: *Comprendre l'Islam i relacionar-se amb els musulmans*. La profunditat del seu coneixement de l'Islam i del Cristianisme, tant en la perspectiva teològica com pràctica, fou molt ben acollida i valorada pels participants en el Congrés.

LA PROPOSTA DE FRANCESC

El sant estableix dos moments molt ben definits en la relació dels seus germans amb els no cristians: la primera manera és la de defugir tota polèmica. El veritable home d'Evangelí no tracta de convèncer ningú del seu error, ni encara menys de jutjar ni de menysprear. En llenguatge sant-franciscà, consisteix en "viure espiritualment" entre ells. I en el moment oportú, el segon, l'anunci de la Paraula.

Francesc creu amb fermesa que la millor manera de viure entre els no cristians i els no creients, és el testimoniatge sincer de la coherència evangèlica. Acollim la seva proposta, germans de l'Orde franciscà seglar?.

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap

Petita reflexió

Jesús ens diu que vetllem, perquè no sabem ni el dia ni l'hora (Mt 25,13). I quan vingui el Fill de l'home, trobarà pau en el món ? Hi trobarà amor entre les seves criatures ?

Nosaltres, en aquests moments, podem dir que no hi ha amor en el món, que no hi ha pau. Només cal que tinguem els ulls ben oberts i veurem que el nostre entorn està ben ple de persones que no són d'aquí: dels nostres pobles, de les nostres ciutats, dels nostres països, i ens preguntem per què han deixat la seva vida en la seva història, per començar-ne una de nova, lluny de les seves llars?

És ben senzill: busquen la pau, busquen l'amor. Fugen de l'odi, de les enveges, de les persecucions, de les guerres ... busquen poder cobrir les necessitats mínimes que qualsevol ésser humà, per la seva dignitat, hi té dret...

I quan arriben a qualsevol país, i quan arriben a casa nostra, com els acollim? Els regalem allò tan senzill que tenim al nostre abast, com és un somriure? Si som capaços d'oferir-los aquest somriure, llavors podrem donar-los la mà i ells ens respondran amb un altre somriure i ens agafaran les mans ben fort... La resta anirà arribant de mica en mica... La resta necessita arribar a la primavera del nostre temps d'aquest procés, perquè vagi florint com les flors... És a dir que l'amor s'anirà enfortint fins arribar a la plenitud en els nostres cors, i tot allò que el Bon Jesús ens segueix dient, ho complirem gairebé sense adonar-nos: "... vaig tenir fam i em vares donar menjar, vaig tenir set i em vares donar beguda, vaig ser estranger i em vares acollir..."

Per una altra banda, i en relació amb els emigrants, el Papa Francesc ens parla de les nostres mirades, dient-nos que totes les mirades que els adrecem saben descobrir en ells les seves necessitats i aspiracions, la seva cultura, la seva creativitat, la seva valentia..., i tot això enriqueix els països, les ciutats, els pobles, les persones que els acullen. D'aquesta manera podrem constatar que s'estableix una dinàmica d'amor entre els habitants de la terra, entre aquelles persones que són acollides i aquelles altres que les acullen, però hem de tenir present que els cors, quan estimen, no fan soroll ... Gràcies a Déu, sempre hi ha hagut i hi haurà, amb més o menys intensitat, amb més o menys quantitat, amor en aquest món.

Balbina Birba, ofs

AGENDA

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Dijous 18 de gener, 20h. Dins el Curs *Literatura i Cristianisme*, Conferència “J. Tolkien i C.S. Lewis” per Fra Eduard Rey, ofmcap,. A Pompeia Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Diumenge 21 de gener, 3er. diumenge.

Fraternitat d’Arenys de Mar, 9h. Pregària davant el Santíssim. Exposició del Tema: Àngela de Foligno, terciària franciscana. Després Eucaristia. c/ Santa Maria 7, Arenys de Mar.

Fraternitat de Sabadell, Trobada fraterna, amb el lema: Pregar uns pels altres.

Dilluns 22 de gener, 18h. Formació a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2ª de Barcelona.

Diumenge 28 de gener, 4t. diumenge

Fraternitat d’Igualada, 10,15h. Assemblea i Eucaristia.

Fraternitat de Granollers, 12,30h. Eucaristia, Dinar fratern. Pregària: Mirades de Llibertat. 16h. Formació: “El món del treball”. Lectura recomanada per a la pròxima formació: Encíclica *Populorum Progressio*, de Pau VI.

Dilluns 5 de febrer, 18h. Pregària a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2ª de Barcelona.

Dissabte 10 de febrer, 10.30h: Capítol extraordinari OFS Catalunya (preparació del proper Capítol electiu). A Riera de Sant Miquel 1 bis de Barcelona.

Diumenge 11 de febrer, 2on. diumenge.

Dimarts 13 de febrer, 19,30h. Pregària Interfranciscana amb el lema “La veritat: do de Déu i tasca de l’home” al Col·legi Sant Francesc d’Assís de les Germanes Franciscanes Missioneres de la Immaculada, plaça Universitat 2 de Barcelona.

Dijous 15 de febrer, 20h. Dins el Curs *Literatura i Cristianisme*, Conferència “F. Dostoievsky” per Ignacio Peyra. A Pompeia Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

**Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entr.2n.
08006 Barcelona, Tel. 635 612 431.**